Sorin Coadă

Cărăuşul

Aţipise undeva în preajma nopţii. Se miră de nebănuitul visului din care se trezise. Îşi reluă jocul cu mărul pe jumătate putred. Cineva îl deranjă cerându-i o ţigară şi oferindu-i un gât de rachiu tare. Nici nu băgase de seamă cum arăta străinul depărtându-se şchiopătând şi fumând. Îi lăsase sticla goală, s-o arunce de undeva de la fereastră în râul puturos peste care urmau să treacă cât de curând. Va arunca un colţ de pâine mucegăită la pescăruşi, se va întoarce la jocul său şi va întreba pe oricine se va ivi, dacă n-a văzut-o pe Mândiţa. Cum trecătorul, cu siguranţă se va opri pentru a cere lămuriri, va povesti ceva din tinereţe, reluându-şi apoi concentrat jocul.

…Şi-i place gustul poveştilor, cum ţie îţi place să ai grija oamenilor. Gândea cu voce tare, fără a se sinchisi de interlocutor.

Cu mustaţa zbârlită, ţinând aproape biciul de cărăuş şi pâlnia mare pentru umplutul poloboacelor de stejar, dar fără şubă, sta în genunchi, mirat de propria tăcere, punându-şi nădejdea într-un într-un semn de dincolo de perdea.

Brusc, adunarea amuţi. Şuvoiul vinului porfiriu năpădi peste buza cănii mari de lut; femeile levitau în tăcere iar muştiucurile instrumentelor odihneau fără sunet între buzele groase, ca înaintea începerii unui marş funebru.

Se aştepta un semn de la cărăuşul mut, stând în genunchi şi numărând franjurile perdelei după care se simţea suflarea proprietăresei.

În acea clipă de încordare, Druţu privea pe fereastră fără să vadă nimic. Gândurile îi acoperiseră ochii cu-n văl de imagini vii: visul din care tocmai se trezise.

„Vino şi mă iartă” scria pe biletul rupt în grabă dintr-un carneţel. Îl scârbea. Cum de crezuse că-şi poate ţine capul plecat ascultându-i vinovăţia plânsului şi ura glasului?

Cum de crezuse că poate păstra tăcerea iertării?

Cărăuşul-peţitor ţinea să se spânzure, chiar în faţa proprietăresei, când aceasta va dormi. Sigur, trebuia să-şi ia mii de precauţii. În ghearele morţii trebuia să nu strige, să nu facă cel mai mic zgomot. Prevedea greutăţile întâmpinate care îi vor coborî leşul. Dificil era chiar să găsească un punct de sprijin. Lustra grosolană îl va susţine,

iar dacă va reuşi să aducă aici scara înaltă pentru văruit, îi va fi chiar simplu.

„Treaba-i serioasă, gândi fără a renunţa la constatări inutile. Proprietăreasa, mireasa lui nevăzută, sigur va leşina când, trezită de razele dimineţii amorţite de perdeaua groasă şi galbenă, va zări o umbră atârnată ce-i va tulbura siguranţa chipului ei păzit de privirile celor care, până acum, şi-au plămădit în minte imaginea unei zâne sau a unui monstru. De altfel, nu ştia nici se va întâmpla cu trupul său. În zadar îşi spunea că poate fi aruncat într-o râpă să-l mănânce câinii. Va da mai multă bătaie de cap mort decât viu. Până la urmă totul se va aranja: băgat într-un sac de plastic, morgă, autopsie, crematoriu, cenuşă…

Sau mai bine obiect de studiu pentru medicinştii tineri care vor glumi pe seama sa şi îi vor face disecţia cu stângăcie. Nu excludea posibilitatea să fie încercată pe pielea sa o tehnică nouă de mumificare. Măcar nu va sta nimeni lângă el plictisindu-se să-i prindă moartea cu lumânarea aprinsă, nici să-l sâcâie cu întrebări în ultima clipă despre lumea de dincolo. Oamenii îşi arată cel mai bine perversitatea la ultima suflare a aproapelui. În rest, nu avea de ce să fie impresionat. Nu ştia dacă Boieraş era mort, când l-a aruncat în fântână. Era prea înfricoşat să se mai gândească la ceva în clipa aceea.

De după perdea, idolul său nevăzut nu dădea niciun semn de viaţă. Poate plictisindu-se, trecuse în cealaltă cameră, acolo unde era interzis să intre altcineva. Pe neaşteptate, cărăuşul îl întrebă pe Druţu:

— Ai fost atunci când Boieraş a fost scos din fântână?… Boieraş… cel în numele căruia a fost ridicat Şarpele de Aramă!? Ei, dar nu ştii?

— Acum n-am de ce să mă mai ascund… Nu s-a sinucis, am fost… Eu l-am omorât! Constat că nu e prea greu să-mi recunosc fapta. De fapt, te urmăream de departe, credeam că tu cauţi o nouă metodă de suicid sau poate un motiv mai bun…

— Poate nu este prea comod să vorbim despre asta aici, unde nimeni nu cunoaşte ce s-a întâmplat la Ţilimuni, răspunse Druţu.

— N-ar fi frumos să povesteşti de faţă cu atâţia oameni? Poate unii n-au uitat amănuntele din presă… şi numele tău a apărut atunci la ziar. Iar până la descoperirea presupusei sinucideri, s-a mai scris despre satul tău, în special despre apa de trandafir. Era parcă un titlu…

— Ei, eu trebuie să plec. Poate altă dată o să depănăm amintiri nu prea bune pentru amândoi, cred…

— Altă dată? De ce nu rămâi la nunta mea?

— Nu pot. Am plecat!

Ieşi ameţit ca atunci, la spital. Întrebă o femeie în capot ce făcea cumpănă între două căldări cu apă:

— N-aţi văzut-o pe Mândiţa?

Îl durea să găsească argumente pentru graba plecării. Credea că amândoi se prefac a nu înţelege cum stau lucrurile. Jintaru răsfoi o carte până termină băutura oferită de doamna Armășiu. Câtă vreme Druţu căută cu îndârjire altă carte primită de la Mândiţa. De o săptămână se gândea dacă era dată împrumut cuiva, dar nu-şi amintea să fi dat din cărţile sale preţioase vreodată. Ţinea la acea carte ca la orice lucru mai vechi care îi devenise obişnuit.

— Asemenea şi cu vechii prieteni, explică el. „Chiar dacă relaţiile cu ei sunt tot mai reci", continuă în gând.

— Leandrul ăsta, nu-l iei cu tine? întrebă Jintaru ocolind camera cu ochii pe fotografii şi ţinându-şi mâinile la spate.

„Dacă ţi-l dau ţie, ştiu sigur unde va ajunge. Sunt sigur că mă crezi în stare să-i scriu Mândiţei un mesaj pe frunzele lui. Aş paria că nu rezişti până acasă fără să le verifici pe toate".

— Nu, îi rămâne gazdei.

Se înţeleseră să plece împreună. Plecarea precipitată nu însemna pentru Druţu decât părăsirea definitivă a Mândiţei. Era vinovat în acel moment, când nu-şi amintea ce făcuse cu acea carte şi lăsa leandrul pe mâna gazdei, ca să-i fie la îndemână croitoresei când nu-i era pe plac ceaiul. Nu trebuia salvat nimic şi nici nu trebuia să se întoarcă vreodată.

Nu ştia dacă suferă cu adevărat, dar Jintaru trebuia să vadă că suferă. Numai aşa mai putea să-şi imagineze satisfacţia de pe chipul Mândiţei. Numai aşa putea crede că o va durea, când încerca să scape de obsesia acelei legături inutile. Şi totuşi, îşi reproşa slăbiciunea sa. Ar fi trebuit să-şi caute cât mai repede o femeie frumoasă aşa cum ar fi făcut şi Jintaru.

Mai era timp să o întrebe despre oglindă? Soarele timpului se scurgeau cu repeziciune. Talaşul nenorocirilor şi-al tristeţii trebuie măturat; frânghia era încă un colac al nepăsării dar, ameninţarea plana

în jurul gâtului său. Era sufocat de dorinţa de a o trezi din somnul neoglindirii. Ea asculta de după perdea, sărmana ciută hăituită, cu răsuflarea gâtuită de emoţie.

Şi el respira greu datorită băuturii. Limba i se dezmorţea greu în furnicături ritmice ca după o anestezie locală. Odinioară, neputincios în mâinile dentistului nebun care, ţinea cu tot dinadinsul să-i scoată un dinte bun pentru a-i face loc altuia ce crescuse strâmb, nu l-a putut depărta decât muşcându-i degetele ce-i descleştau fălcile pentru anestezie. A primit în schimb o pereche de palme şi a fugit de s-a ascuns într-un lan de porumb.

— Nu trebuie să mor porc de beat!

Inima i se va stinge solemn, ca o flacără în biserică. Nu vor curge lacrimi de ceară. Nu se va căi; vrea acum să fie îngropat sub parchet lângă bătrâna cea leproasă pe care ţiganii din fanfară o căutau pentru bijuterii.

Mândiţa îşi putea cufunda părul în perna moale a unei iubiri renăscute pentru Jintaru. Cărăuşul-peţitor şi proprietăreasa se vor învârti în jurul unei oglinzi ascunse, în limpezimea cunoaşterii sinucigaşe şi a poftei de viaţă, inerentă tihnei în care doreşte să se complacă o femeie. Raşchetatul continuă după plecarea tumultuoasă a fanfarei, până la gaura unui început de incendiu din apartamentul unei Mândiţei astmatice, cu o femeie-balonaş de săpun şi pe deasupra soţie de poştaş stând în baie.

Lucruri complicate: vânzarea grămăjoarelor cu număr fix de căpăţâni de ustroi şi foamea broaştelor dintr-un borcan golit de murături. Doamna Armăşiu plânge pe fotografia amintirilor prăfuite, iar croitoreasa se îngrijeşte de soarta cunoscuţilor în amănunte plicticoase, turnând pe ascuns ceaiul negustat în ghiveciul leandrului Mândiţei. Jintaru merge cu trenul într-un vagon clasa a II-a, fără a lăsa din mâini pachetul învelit în hârtie groasă ce stârnise curiozitatea lui Druţu.

Se întâmplă să trăiască…

Cineva în podul casei galbene îngrijeşte viermii de mătase şi ascultându-le foşnetul cerat prin frunzele de dud, într-o frică perpetuă de lumină şi oameni. Druţu şi Mândiţa au trecut pe lângă el fără să-l vadă. Asculta cum rupeau pânzele de păianjen chicotind suav la pârâitul sec al oaselor de porumbel mort sub picioarele ei şi şuşotind

în gura podului, aşteptând momentul prielnic să coboare.

Se poate trage apa la closet.